

здавалъ. Дойде ингелизинтъ въ нѣкой дюкянъ да си купи хлѣбъ или сирене, и ти не можешъ да го разберешъ . . . Той ти говори едно; а ти му давашъ друго! А знаете ли и това, че повечето ингелизе сѣ нѣми, като нѣмците?“ Когато дѣдо Либенъ изговорилъ и това, то лицето му разцвѣтѣло, като макъ; неговата старѣшка душа са подмладила; неговата охладнѣла кръвь са запалила, и той насмалко щѣлъ да полудѣе отъ радостъ и да сждере ямболчето. Дѣдовите Либенови противници биле побѣдени и мълчѣле.

Когато са свършили и тия обяснения, то разговорътъ потѣналъ въ Тополка: дѣдо Либенъ мислилъ какъ да захване работата; а другите очѣквале да чуятъ неговото краснорѣчие, т. е. да чуятъ какъ ще той да иска Лила. Дълго време дѣдо Либенъ пѣшкалъ и мислилъ, и никакъ са не рѣшалъ да продума първата дума.

— Съ какво да та гостиме, байо Либен-